

понатоплятъ и да си поиграятъ, ето че тази мечка се зададе. Зададе се изъ усойтъ, дойде до нашия мравунякъ и, безъ да очакваме, спрѣ.

После тя ни погледна, усмихна се и каза :

— Отъ всичко съмъ си хапвала на този божи свѣтъ, само мравки не съмъ вкусвала. А това трѣбва да е много сладко нѣщо. . .

И, докато издума тия думи, тя проточи езикъ като лопата и започна да ни изстребва.

Настана викъ, олелия.

Въ това време азъ съмъ припаднала и съмъ се търколила подъ една малка бучка прѣстъ. Когато се свѣстихъ и подадохъ глава, мечката я нѣмаше.

Озърнахъ се. Нѣмаше ги и сестрицитѣ ми. Нѣмаше я и моята хубава рожбичка.

Тогава заплакахъ и започнахъ да викамъ детето си.

Не следъ много ми се счу единъ тъничкъкъ гла-

сецъ като изподъ земята. . .

— Тука съмъ, мамичке, тука, задъ камъчето, но не мога да стана, защото преднитѣ ми краченца сж пречупени.

Азъ скочихъ и отидохъ при рожбата си. Пригърнахъ я и превързахъ краченцата ѝ. Нищо, нали живичко е останало . . . Благодаря на Бога . . .

И пакъ нѣколко бисерни сълзи закапаха отъ очичкитѣ на мравката.

Шурецътъ въздъхна тежко, окачи на близката трева цигулката и се замисли. Следъ това той пакъ дигна глава и запита :

— А сега кжде отивашъ ?

— Сега отивамъ при роднини. Трѣбва да се посъветвамъ съ тѣхъ, какво да правя.

— Съ мечката ли ?